

**Szeretettel köszöntöm Kedves Vendégeinket a Tisztelt Szülőket,
Kollégáimat, intézményünk Diákságát, köztük megkülönböztetve jubileumi
évünk búcsúzó Diákjait!**

„Nem az utazáshoz kell bátorság, a bátorság ahhoz kell, hogy elhagyd az otthonod.”- mondja egy régi bölcsesség

Egyszer végzős diákunk, a búcsú pillanataiban a következőképpen összegezte a mögötte lévő időszakot: *az internátusi éveket egy kiránduláshoz, vagy táborozáshoz tudnám hasonlítani, csak az élmény egy kicsit tovább tart.*

De talán az utazás képe sem áll távol tőlünk, amikor a családi fészket hátrahagyó 12 ill. 14 éves diákokra gondolunk.

Nem kevés bátorság kellett bizonyára ahhoz gólyaként, hogy belépjetek azon a bizonyos „*Hornnyik János körúti társasházba ékelt sötétbarna keretes ajtón*”, melyen a pálma köré gravírozott latin mondat vélhetően nem a gondtalan pihenés üzenetét rejtette maga mögött.

Hárman hat évvel ezelőtt, a többség négy éve, legfiatalabb és talán legbátobb ballagó társatok pedig két éve lépett be az internátus ajtaján. Kezetekbe kaptatok rendkívüli útleveleteket, az internátusi füzetet. Ez az útlevel végig kísért titeket különleges utazásokat minden napján.

Egy percre ma lapozzunk bele gondolatban ebbe az útlevelbe, ill. idézzünk fel néhány élményt, melyek során ez az egyszerű füzet hűséges útitársként kísért titeket.

Az új világ felfedezése, az őslakosokkal való kommunikációs próbálkozások intenzív első hónapja után szinte jól esett a szilenciumok kiszámíthatósága, csöndje. Igyekeztetek nagyfiúként, nagylányként viselkedni és honvágyatokat ügyesen leplezni, de amikor a bőröndkerekektől zakatoló pénteki napon egyszer-egyszer végigmentem a folyosón, érdekes módon sokkal több mosolyt láttam az arcotokon, mint a többi napon.

A felderítés időszaka után szinte észrevétlenül azon kaptatok magatokat, hogy már kiigazodtok az új hazában. Hogy egy klasszikust idézzek: Ez azzal is járt, hogy *„olyan közeli kapcsolatba kerültetek az internátus szabályaival, ahogy még szívyszerelmekkel sem”*. Egy ilyen kapcsolat persze nem konfliktusmentes. *„Nevelőitek párkapcsolati terapeutaként próbáltak megbékíteni titeket”* az általatok sokszor túl szigorúnak ítélt szabályokkal.

Az itt töltött évek során lassacskán tisztázódott a bejárati ajtó titokzatos mondatának jelentése is. Szinte minden nap volt lehetőségetek vizsgálgatni a *„teher és a pálma viszonyrendszerét”*. Reméljük, hogy eredményeitek feloldják

majd azt a feszültséget, melyet útközben éreztetek a nagy igazság emlegetése során.

Az évek alatt egyre kopottabbá váló útleveél hűséges társ volt a színesebb, kalandosabb napokon is.

Akkor, amikor bátorságot gyűjtve, határokat átlépve sikerült kis időre elhagynod a megszokottat és egy-egy hét erejéig idegenben is szerencsét próbálni.

Amikor kipirult arccal, újra gyermekként vártad a Piros ruhás idegent.

Akkor is, amikor talán vakmerőnek tűnve fakanalat ragadtál és 120 főnek készítettél valami finomat.

Abban a néhány percben, amikor a gólyalovagok szerelmes versei hallgatása közben „*hercegnőnek érezted magad*”,

vagy, amikor az imasétán homokba írtad a fájdalmaidat,

amikor egy álmos tavaszi reggelen a már megszokott templom falai között nevelőd, tanárod szavai útravalóvá váltak.

És amikor ez a terem parlamenti ülésteremmé alakult és egy napig a szabályok megváltoztak.

És most is, amikor titeket, mint jubileumi évünk végzőseit ünnepelhetjük.

Az útleveél nemcsak megkopott, hanem néhány nap múlva le is jár. De ne búsuljatok, mert időközben állampolgárságra tettetek szert, ami feljogosít arra, hogy bármikor visszatérjete.

Egy percre ma álljunk meg annál a mérföldkőnél, melyre idén már került egy szám, a 25-ös, ma pedig tiétek a megtiszteltetés, hogy mellé írjátok saját számaitokat. Tekintsünk vissza és gyönyörködjük a megtett útban, majd pedig bátorságot merítve folytassátok a nagy utazást.

A java még előttetek áll, de nem engedünk egyedül tovább Titeket, hanem rábízunk egy olyan útitársra, aki utazásotok kezdete és vége, sőt azt mondja magáról, hogy Ő maga az út.

Kívánjuk, hogy útközben az Ő országának állampolgárságát is elnyerjétek.

Isten áldjon Titeket!